

Slujitori răi în creștinătate

Nota redacției:

Articolul de față este o prelegere din anul 1998. Ne-am limitat la o anumită secțiune a acestei prelegeri, deoarece ni s-a părut foarte importantă pentru vremurile actuale.

Versete călăuzitoare: Matei 24.45-51

Matei 24.45-51: Cine este atunci robul credincios și chibzuit, pe care l-a pus stăpânul său peste servitorii săi, ca să le dea hrana la timp? Fericit este robul acela pe care stăpânul lui, când va veni, îl va găsi făcând așa. Adevărat vă spun că îl va pune peste toată averea lui. Dar, dacă robul acela rău va zice în inima lui: «Stăpânul meu întârzie să vină», și va începe să-i bată pe cei împreună-robi cu el și va mânca și va bea cu bețivii, domnul acelui rob va veni într-o zi în care el nu așteaptă și într-un ceas pe care nu-l știe; și îl va tăia în două și îi va rândui partea cu cei fățarnici; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților.

Cuprinsul

Chemare la veghere	1
Când s-a pierdut vegherea?	2
Consecințele lipsei de veghere	3
Conducerea în biserică	3
Consecințele unei așteptări greșite	4
Consecințele unei așteptări corecte	6
Reforma și așteptarea Domnului	7

Chemare la veghere

În acest discurs despre sfârșitul timpurilor, avem mai întâi (în Matei 24) ceea ce spune Domnul Isus despre distrugerea Templului, apoi despre necazul cel mare din timpul sfârșitului și, în cele din urmă, îndemnul la veghere din Matei 24.32-44. Aceasta este, desigur, introducerea la tema noastră. Căci și aici Domnul Isus ne spune să veghem: „Vegheați deci, pentru că nu știți în care ceas vine Domnul vostru” (Matei 24.42). Într-un anumit sens, avem deja în acest pasaj mici parabole, cum ar fi cea cu hoțul din versetul 43: „Dar să știți aceasta că, dacă ar fi știut stăpânul casei la care strajă din noapte vine hoțul, ar fi vegheat și n-ar fi lăsat să i se spargă casa. De aceea și voi fiți gata, pentru că în ceasul în care nu gândiți vine Fiul Omului” (Matei 24.43,44). Și aceasta este remarcabil, pentru că dacă ne așteptăm la asta în fiecare zi, dacă mă aștept la asta în fiecare oră, atunci nu mi s-ar putea întâmpla. Când Domnul va veni, voi ști: Da, mă

așteptam la asta oricum! Așadar, nu mă mir deloc! Am așteptat asta în fiecare oră, și când El va veni într-adevăr, nu mă va surprinde, ca și cum ar fi ceva străin, ceva nou.

Și totuși, Domnul Isus spune, foarte practic, foarte concis, aș spune aproape: „Fiul Omului va veni în ceasul în care nu gândiți”. Pentru că putem – și trebuie – să trăim în fiecare zi în așteptarea Domnului, și totuși această venire va fi extrem de neașteptată, pentru că El va fi deodată prezent. Va fi într-o clipă, când vom fi ocupați cu anumite lucruri, cu anumite sarcini – pe care le-am primit chiar din mâna Lui. Dacă nu va fi noaptea, când dormim, atunci vom fi ocupați cu ceva. Și ceea ce vom face atunci va face parte din munca, din sarcinile pe care le-am primit de la El, sau poate și din relaxarea pe care am acceptat-o ca dar din mâna Lui. Dar El vine întotdeauna neașteptat în această privință. Îl așteptăm și totuși va fi o mare surpriză. Și în acest câmp de tensiune trăim noi.

Când s-a pierdut vegherea?

În secolul I se putea spune: Au trecut deja doi ani sau doisprezece ani sau douăzeci de ani de când Domnul Isus a plecat de la noi. *Acum* va veni totuși în curând! Dar deja în secolul al II-lea se vede că această așteptare vie a dispărut treptat din gândurile oamenilor, când Domnul Isus nu a venit, când El, așa cum se spune acum în traducerea revizuită Elberfelder, „S-a lăsat așteptat”. Am citit aceasta atât în parabola din Matei 24.48, cât și în Matei 25.5: „Fiindcă mirele întârziea ...”. Vedem aceasta foarte clar în scrierile Părinților Bisericii. La început, ei încă se așteptau la asta. De fapt, în primele secole. Se poate spune că atâta timp cât au durat încercările, necazurile și persecuțiile sub împărații romani. Se poate înțelege că ei au tânjit mereu după venirea Domnului.

În secolul al IV-lea au venit împărații – mai întâi Constantin, numit „cel Mare”, Constantin I. Când acesta a acceptat creștinismul (ezit să spun că a devenit creștin) și mai târziu creștinismul a fost făcut de succesorul său chiar religie de stat în Imperiul Roman, creștinii au putut răsufla ușurați. Și de îndată ce creștinii răsuflă ușurați, de îndată ce viața devine mai ușoară pe pământ, această așteptare a venirii Domnului slăbește. Mai mult chiar, au apărut voci care spuneau: Dar ceea ce așteptam, avem acum. Ceea ce avem acum este Mileniul (Împărăția de o mie de ani), Împărăția Domnului Păcii. Hristos domnește prin acest împărat roman credincios. Acum este pace, *Pax Romana*. Aceasta era pacea romană, pe care o instaurase primul împărat, Augustus. Dar mai târziu, aceasta a devenit și o pace creștină. Mulți de oamenii au devenit acum creștini, în număr mare. În principal în exterior, dar mulți s-au convertit sincer la Hristos. Acum era o pace creștină și mulți credeau că a venit Împărăția păcii.

Și când Augustin, marele părinte al Bisericii, a început să propovăduiască în secolele IV și V această nouă învățătură, că nu va mai exista o Împărăție de o mie de ani în viitor, așteptarea a început să scadă treptat. Din punct de vedere uman, este de înțeles. Dar, în același timp, este catastrofal. Dar de ce? Eu încă nu am răspuns la această întrebare. De ce este catastrofal? Domnul ar putea veni în fiecare zi, și dacă vine, atunci este bine. Răspunsul este: dacă oamenii nu mai contează pe venirea iminentă a Domnului, deși – trebuie să adaug – creștinii cu adevărat credincioși au crezut întotdeauna în mod formal în venirea Domnului. Au repetat aceasta în mod constant în Crezul apostolic, în fiecare liturghie, că Domnul Isus va reveni din cer pentru a judeca pe cei vii și pe cei morți. Toți creștinii cu adevărat credincioși știau foarte bine aceasta. Nimeni nu se îndoia de aceasta, dar ideea era că aceasta se va întâmpla la sfârșitul timpurilor. La sfârșitul timpurilor – asta însemna cumva: când El va veni, totul se va termina, va începe

starea eternă, istoria se va sfârși. Și din punct de vedere psihologic, asta însemna că totul va fi amânat pentru mult mai târziu.

De îndată ce nu se mai privea la Împărăția de o mie de ani, de îndată ce venirea Domnului a devenit ceva – așa cum încă cred mulți reformați, luterani și catolici – că Domnul Isus Se va întoarce la sfârșitul timpului, atunci asta înseamnă că trebuie să fie foarte departe. Dar dacă credem în Împărăția de o mie de ani și dacă credem că nimic nu stă în calea venirii Domnului, atunci este mult mai ușor să acceptăm că El poate veni astăzi. Dar venirea Domnului era crezută, dar era întotdeauna departe. Se credea în ea formal – cu mintea –, dar nu se mai conta pe ea. Și acum ajungem în sfârșit la întrebarea: care era consecința? Și asta ne arată prima parabolă.

Consecințele lipsei de veghere

Când am citit, am remarcat – totuși, rămâi cumva atașat de vechea traducere, cu care ești familiarizat – că în versetul 48 scrie literalmente: „dar dacă acel rob rău” (Matei 24.48). Asta este ceea ce scrie literalmente în textul original, și pot înțelege că revizuirea a modificat puțin aceasta, pentru că este puțin ciudat. Mai întâi se spune că el este un rob credincios și înțelept (Matei 24.45), iar apoi, în versetul 48, același rob este deodată rob rău, care acum spune în inima lui: „Stăpânul meu întârzie să vină.” Cum trebuie înțeles aceasta? Robul credincios și înțelept este acum deodată rob necredincios, rău. Da, dar robul din această parabolă este, să zicem, *o singură* biserică. În parabola următoare este altfel, acolo avem în interiorul bisericii, sau mai precis în interiorul creștinătății, diferențe, există fecioare înțelepte și fecioare nechibzuite. Dar găsesc aceasta foarte interesant. În această primă parabolă nu este cazul, acolo este *o singură* creștinătate, pe care o numim de obicei *biserica*. (Nu vreau să discut acum despre asta, dar biserica este același lucru cu *ecclesia* din Noul Testament, adică adevărata comunitate a lui Dumnezeu; ei bine, așa se vorbește în general, mă refer acum la creștinătate.) Și aici vedem, că robul credincios și înțelept nu este pur și simplu totalitatea creștinilor, pentru că aici se spune: „robul, pe care stăpânul său l-a pus peste ceata slugilor sale”. Aici este vorba de un stăpân de casă. Un stăpân de casă era cineva care avea o casă mai mare, în care nu erau doar copii, ci și slujitori (personal). Deci o casă în care lucrau mulți, în care erau mulți slujitori. Un stăpân nu este, așadar, un om oarecare, care locuiește într-o casă, ci o persoană care are mult personal în subordinea sa. Și acest stăpân s-a mutat, dar își lasă personalul (servitorii) în grija servitorului său credincios și înțelept.

Conducerea în biserică

Așadar, robul nu este pur și simplu creștinătatea, ci conducerea din creștinătate, iar în practică asta însemna, desigur, conducerea în biserică. Și până în 1500 d.Hr., aceasta era în principal – cel puțin aici, în Occident – Biserica Romano-Catolică, în care, începând cu 500 d.Hr., episcopul de Roma a acaparat din ce în ce mai multă autoritate. Mai precis, în jurul anului 500, acest proces era deja finalizat; se poate spune că papalitatea a început cam în această perioadă, când autoritatea supremă a episcopului de Roma nu mai era pusă la îndoială. Era vremea lui Grigorie cel Mare. Aceasta era conducerea în biserică.

Domnul Isus a încredințat Biserica Sa conducătorilor, supraveghetorilor, bătrânilor – cuvântul „episcop” provine din grecescul *episkopos* și înseamnă pur și simplu „supraveghetor” – întotdeauna la plural. Acum se vede: ei trebuiau să hrănească poporul. Aceasta este o sarcină importantă, deoarece supraveghetorul este și păstor. El îngrijește poporul, nu doar îi învață –

adevăruri –, deși acest lucru nu este, desigur, lipsit de importanță, ci le dă hrană (nutriție). Aceasta este foarte important. Supravegherea poate însemna foarte ușor că noi exercităm doar controlul. Dar supraveghetorii trebuie mai întâi să aibă grijă nu ca oile să nu fugă, ci ca oile să primească hrană. Oricine dorește această lucrare de supraveghere, conform 1 Timotei 3, trebuie să-și pună mai întâi această întrebare: sunt eu atât de interesat de turmă încât să-i asigur hrană? Sunt cu adevărat preocupat de binele turmei? Și nu doar: mi se potrivește bine, am daruri bune pentru a exercita supravegherea. Nu, ea trebuie să primească hrană. „Ferice de robul acela pe care stăpânul său, la venirea lui, îl va găsi făcând astfel. Adevărat vă spun că îl va pune peste toate averile sale.” Măine seară vom continua să ne ocupăm cu aceasta în parabola minelor, pentru că acolo vedem că robul credincios este pus peste multe – peste cinci cetăți, peste zece cetăți. Și ceea ce Domnul Isus spune aici, se referă la viitor. Cu alte cuvinte: ceea ce eu voi fi în Împărăția de o mie de ani este determinat de ceea ce sunt acum.

Și eu mă întreb dacă aceasta nu va depăși chiar Împărăția de o mie de ani. În ultimii ani m-am familiarizat din ce în ce mai mult cu această idee, pe care am auzit-o cu ani în urmă, dar față de care am avut inițial o atitudine critică; însă este o idee care a devenit din ce în ce mai valoroasă pentru mine. Și aceasta este ideea: în eternitate vom fi ceea ce Dumnezeu a putut face din noi aici pe pământ, atât de importantă este viața de aici. Și cred că asta înseamnă și: să trăim în lumina viitorului! Ce poate face Dumnezeu din mine aici, pe pământ? Cum stau cu creșterea mea spirituală? Cum stau cu sfințirea mea? Cum stau cu devotamentul meu? Aceasta nu este decisiv doar legat de întrebarea câte cetăți voi conduce, ci și de ceea ce voi fi în eternitate. Vom fi cu toții vase desăvârșite, pline de Domnul – aceasta este desăvârșirea, toți vom fi desăvârșiți –, dar vor exista vase mici și vase mari. Aceasta este impresia mea puternică și toate aceste vase vor fi pline, iar vasele mici vor fi la fel de pline ca vasele mari, dar pot conține mult mai puțin decât vasele mari. Ce poate face Domnul din noi? Și acum, ceea ce este decisiv în această parabolă – ar fi mult mai multe de spus, dar să ne limităm acum la esențial – ceea ce este decisiv este măsura în care ne orientăm spre venirea Domnului.

Aceasta nu este singurul lucru, dar aceasta este învățătura aici. Și vedem imediat aceasta în următorul aspect: „Dar dacă acel rob rău zice în inima lui: «Stăpânul meu întârzie să vină», și începe să bată pe cei care sunt robi împreună cu el și să mănânce și să bea cu bețivii ...” etc., atunci vedem că partea lui este alături de cei ipocriți. Acum anticipez puțin; voi reveni imediat la ceea ce face acest slujitor rău. Dar partea lui este alături de cei ipocriți, adică el are încă fața lui creștină, dar nu se mai comportă ca unul care aparține Domnului. Un ipocrit este cineva care în interior este diferit de ceea ce se vede la exterior. Și asta este cutremurător! Și care este punctul crucial în cazul lui, ce a greșit, unde a greșit? Este acest punct: „Stăpânul meu întârzie”, „Stăpânul meu întârzie să vină”! Și acum ajungem la punctul crucial. Acum vedem ce înseamnă așteptarea.

Consecințele unei așteptări greșite

Așteptarea înseamnă: această biserică, această biserică locală, peste care Domnul m-a pus, îi aparține Lui. Este biserica Lui, nu a mea! Trebuie să fiu gata, ca să zic așa, în fiecare zi să-I înapoiez această sarcină, și o voi face în momentul în care El Se va întoarce. Dar de îndată ce venirea Lui trece în plan secund în gândurile mele, în practică această comunitate devine din ce în ce mai mult comunitatea mea. Înțelegeți-mă bine. Aici avem un punct foarte important. Comunitatea devine din ce în ce mai mult comunitatea noastră, peste care putem dispune, pentru că venirea Domnului este totuși la sfârșitul timpurilor. Și între timp, noi decidem aici ce trebuie

făcut sau ce nu trebuie făcut în această comunitate. Și atunci vedem că robul credincios este exact același cu robul rău, pentru că el a fost mai întâi un rob credincios, atâta timp cât a crezut în venirea iminentă a stăpânului său. Dar același rob – de aceea se numește „acel rob rău” – același rob devine un rob rău în momentul în care spune: Stăpânul meu întârzie să vină.

Asta înseamnă că nu mai trebuie să mă aștept deloc la venirea lui, între timp eu fac aici, eu decid aici și eu hotărâsc aici ce trebuie făcut. Între timp, eu dispun de această comunitate – este *comunitatea mea*! Și asta s-a și întâmplat. De îndată ce revenirea Domnului a trecut în plan secund ca așteptare practică, în multe privințe lucrurile au mers prost în biserică. Nu se mai dădea hrană poporului – nu mă refer acum la numeroasele excepții pozitive, care au existat, desigur, întotdeauna în istoria Bisericii, nu trebuie să argumentăm prea general. Mă gândesc la scrisoarea deschisă către Tiatira din Apocalipsa 2, unde femeia Izabela introduce curvia și idolatria în comunitate, și totuși, la începutul descrierii, se spune ceva foarte frumos despre această comunitate. Erau și multe lucruri bune în ea, nu trebuie să trecem cu vederea aceasta. Domnul Isus rezumă aici foarte succint istoria Bisericii. Pentru că eu văd asta ca o descriere foarte scurtă a istoriei Bisericii – foarte scurtă! –, au existat câteva puncte importante, nu trebuie să punem totul în aceeași oală, au existat și multe lucruri pozitive. Au existat mari predicatori ai pocăinței – cum i-am numi noi acum –, prin care mulți oameni s-au pocăit cu adevărat. Astăzi am vorbi despre o trezire spirituală, care a existat și atunci din când în când, cu mult înainte de Reforma Protestantă. Dar, în ansamblu, aceasta era imaginea: venirea Domnului era departe. Și asta însemna: Biserica este biserica noastră.

Cei care cunosc romanul lui Dostoievski *Frații Karamazov* știu că în el este povestită celebra poveste a marelui inchizitor. El apare brusc și oamenii îl recunosc imediat. Un copil mort este scos din biserică, iar el îl readuce la viață și mulțimea tresaltă de bucurie. Dar marele inchizitor – adică omul din inchiziție, care a ars toți acești eretici în ziua precedentă – le poruncește oamenilor săi, iar aceștia îl prind pe acest personaj, pe care toți l-au recunoscut ca fiind Hristos.

Noaptea, marele inchizitor vine și poartă o conversație cu el, o conversație foarte unilaterală. El vorbește și vorbește, iar ceea ce spune este extrem de interesant. Din punctul său de vedere, el oferă o privire de ansamblu asupra istoriei Bisericii până în acel moment. Și, pe scurt, mesajul este următorul: Tu *ne*-ai încredințat Biserica și nu trebuie să te ocupi de ea până când nu te vei întoarce, iar asta va dura mult timp, iar între timp nu trebuie să ne stai în cale, nu trebuie să te ocupi de această chestiune. Tu *ne*-ai încredințat-o, nu te amesteca. Noi știm exact ce au nevoie oamenii. Cu învățăturile tale, ai pus cerințe mult prea mari pe pământ, pe care oamenii nu le pot îndeplini, de aceea, dacă ai fi luat tu însuși lucrurile în mâini, nu ai fi ajuns niciodată la mulțimea mare. Dar noi am ajuns la mulțimea mare, am pus întreaga Europă la picioarele noastre, pentru că știm ce are nevoie poporul și ce vrea să vadă, ce vrea să audă, ce vrea să mănânce, și ei fac exact ce vrem noi, nu te amesteca în treburile noastre. El a vorbit foarte mult. Voi povesti doar pe scurt cum se termină povestea. La sfârșit, această figură misterioasă – pe care toți o recunosc ca fiind Hristos – se apropie de el și îl sărută. Și marele inchizitor, un bătrân de peste nouăzeci de ani, este complet dezorientat, deschide ușa și spune: „Pleacă, să nu te mai întorci niciodată.” Și această figură pleacă.

Și Hristos? Dacă nu-L vrem, dacă nu avem nevoie de El, dacă ne deranjează, dacă Se amestecă în treburile noastre, El tot pleacă. Mi se pare un mesaj foarte emoționant. Am citit povestea de multe ori și am citit-o de multe ori și studenților mei, pentru că este atât de emoționantă, și mai ales datorită analizei pe care o face marele inchizitor, pe care nu o voi discuta acum. Dar acesta

este mesajul meu principal: Nu te amesteca! Ei bine, aceasta era Biserica Romano-Catolică în Evul Mediu.

Dar mi-am pus de atâtea ori întrebarea: noi mărturisim că Domnul Isus este în mijlocul nostru când ne adunăm. Dar să ne imaginăm că Cel care este în mijloc ar fi vizibil în mijloc. În principiu, nu contează dacă El este vizibil sau nu, El este prezent. Dar, cumva, nu aş mai avea curajul să mă ridic şi să spun un cuvânt. Mai ales când supraveghetorii se adună pentru a discuta despre biserică, care, în practică, a devenit adesea biserica lor, deşi, desigur, nu o spun în acest fel, iar El ar fi prezent. Poate că El Şi-ar revendica chiar drepturile şi ar spune: „Atenție, aceasta este Biserica Mea!” Nu ar putea fi la fel de bine ca noi să-L considerăm foarte enervant şi să avem sentimentul că El Se amestecă într-o chestiune care, în ultimă instanță, nu-L privește deloc, ci ne privește pe noi? Exagerez puțin, dar cred că foarte multe tensiuni, chiar şi despărțiri în multe comunități, apar tocmai din acest motiv. Ele apar din cauza faptului că, în practică (desigur, nu conform mărturisirii noastre, iar dacă le-am spune asta unor astfel de frați, ei ar fi chiar foarte indignați şi nu ipocriți, pentru că ei înșiși – aceasta este convingerea mea absolută – se cunosc prea puțin. Sau poate că reacționează atât de iritat tocmai pentru că își dau seama că este ceva adevărat în asta) comunitatea a devenit comunitatea noastră, care trebuie să arate așa cum vrem noi şi așa cum am făcut-o întotdeauna, așa cum au făcut-o şi strămoșii noștri. Aceasta este comunitatea noastră: „Nu te atinge de ea! Dacă vrei altceva, atunci trebuie să pleci şi să-ți faci propria comunitate” – asta este foarte caracteristic –, „atunci fă-ți propria comunitate, pentru că aceasta este comunitatea noastră!”

Dar separarea, divizarea, presiunea, persecuția sau cum vrei să-i spui, asta este exact ceea ce scrie aici: „bată pe cei care sunt robi împreună cu el!”, şi să piară în propria plăcere, să mănânce şi să bea cu bețivii. Desigur, în cele din urmă este vorba aici despre unul – așa cum se spune – care va fi despărțit; partea lui va fi cu cei ipocriți, acolo vor fi plânsul şi scrâşnirea dinților. La fel este şi cu fecioarele nechibzuite; descrierea este că ele se pierd. Nu sunt creștini sinceri. Dar în momentul în care spun asta, am putea concluziona repede: Aha, atunci nu avem nimic de-a face cu toate aceste lucruri, pentru că uneori avem de-a face cu astfel de oameni, dar cel puțin aceștia sunt creștini născuți din nou. Ei bine, în primul rând, spun că noi nu cunoaștem inimile – poate că uneori trebuie să fim precauți să spunem asta prea ușor – şi, în al doilea rând, chiar dacă este vorba despre cei care se pierd cu adevărat, totuși ceea ce scrie aici se poate aplica în principiu tuturor celor care au cumva responsabilități în biserică, care au fost puși peste slujitori, peste cei care aparțin casei acestui stăpân. Dacă nu-L aștept cu ardoare pe Domnul Isus, casa Lui va deveni foarte ușor casa mea, unde pot face ceea ce mi se pare corect.

Consecințele unei așteptări corecte

Am auzit odată în Italia o mică poveste despre un călător care trecea pe lângă un mare parc, unde se afla o casă minunată. Dar şi parcul în sine era foarte frumos amenajat şi erau mulți muncitori care lucrau pentru a-l decora atât de frumos. Călătorul a intrat în conversație cu unul dintre muncitori şi l-a întrebat cine locuia acolo, şi s-a dovedit că locuitorul acestei case era foarte des plecat în călătorii şi, între timp, nu mai fusese acasă de câțiva ani. Atunci călătorul a întrebat: „Dacă este așa, de ce vă străduiți atât de mult să întrețineți grădina şi parcul atât de frumos? Ce rost are? Ce sens are? Iar răspunsul a fost: „Nu știm când se va întoarce! Dar în momentul în care se va întoarce, parcul trebuie să arate impecabil. Imaginează-ți că ei ar ști că el se va întoarce în luna august anul viitor – da, de ce ar trebui să se ocupe de parc? Nu este deloc necesar. Anul viitor, în primăvară, când iarna va fi trecut, vom începe din nou să îngrijim

grădina și ne vom strădui mai mult, iar în august parcul va fi din nou foarte frumos. Nu este nevoie să ne străduim deloc acum. Dar dacă știm că se poate întoarce astăzi, atunci știm în fiecare zi, vara și iarna: parcul trebuie să arate cât mai bine.

Dacă aș fi supraveghetor al unei comunități (și sunt, împreună cu alții, desigur), dacă aș fi supraveghetor al unei comunități și aș ști că Domnul poate veni astăzi și spune: „Ascultați, aceasta este comunitatea Mea, ce ați făcut din ea?” – ce responsabilitate ar însemna asta! Trebuie să-I pot spune: Doamne, am făcut ce am putut și am ținut mereu seama că este comunitatea Ta, de aceea, de fiecare dată când ne-am adunat, am întrebat: Doamne, care este voia Ta pentru această comunitate? Doamne, care sunt planurile Tale pentru această comunitate? Și pot spune cu sinceritate că nu spun că întotdeauna facem totul bine. Când ne adunăm ca supraveghetori, ne rugăm întotdeauna exact asta. Și este cu adevărat o preocupare reală pentru noi, deși cred că totuși facem greșeli și că, în practică, ne comportăm ca și cum ar fi totuși cumva biserica noastră. Dar preocuparea fundamentală ar trebui să fie: Doamne, este Biserica Ta! Ar trebui să ne amintim asta în permanență.

Reforma și așteptarea Domnului

Continuăm. Apoi a venit Reforma. Ea s-a ocupat de foarte multe întrebări importante, dar nu și de viitor. Nu spun asta pentru a reproșa marilor reformatori Luther și Calvin, care aveau atât de multe de făcut. Existau alte priorități. Alte priorități: îndreptățirea numai prin credință; restabilirea autorității Cuvântului lui Dumnezeu, nu în primul rând autoritatea Bisericii sau a tradiției, ci autoritatea Cuvântului: întrebări foarte importante, chiar decisive, dar într-un fel au spus despre viitor același lucru pe care Biserica l-a spus dintotdeauna. Ei au repetat și învățătura lui Augustin, că Biserica a luat acum locul Israelului. Așadar, nu aveau deloc în vedere viitorul Israelului: noi suntem adevăratul Israel spiritual, pentru noi sunt binecuvântările, iar pentru Israel sunt blestemele. Ei bine, am văzut până în secolul al XX-lea care sunt consecințele unor astfel de gânduri, iar viitorul nu a mai fost luat în considerare. Din nou, cu excepții – dar nu vom discuta despre asta acum.

[...]

Prelegerea a fost ușor modificată din punct de vedere lingvistic de SoundWords, păstrându-se însă stilul prelegerii.